

Două pasaje monumentale

11 mai 2008

Gili Cârstea

Nu există îndoială că diavolul are o ură cumplită față de solia îngerului al treilea, și ați observat în articolul din zilele trecute cât de departe este capabil să meargă doar pentru a arunca noroi asupra scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, disperat ca nu cumva biserica rămășiței să fie atrasă de el.

Manevrele lui sunt, de asemenea, un bun semn pentru noi că se apropie nunta Mielului, și că în jurul acestor concepte se va purta bătălia. Când începe să facă circ pe asemenea subiecte, este clar că a priceput și el că îi fuge preșul de sub picioare. Ceea ce, pe noi, evident, ne convinge și mai tare că a sosit timpul ca aceste adevăruri să capete locul lor de drept în cadrul nou și larg al marii controversă.

Așa că astăzi ne întoarcem (cu plăcere și fără să ne temem de opinia lui clar exprimată recent) la subiectele profunde ale sanctuarului, de unde slava lui Dumnezeu “pe fața lui Hristos” strălucește tot mai impresionant.

Dacă la pagina 161 din “Hristos, lumina lumii” Domnul a plasat cea mai prețioasă comoară din sanctuar, descoperind scopul etern al guvernării divine, la pagina 151 găsim o declarație-cheie care pune acest concept în termeni imposibil de evitat, referitor la sensul expresiei “nunta” de-a lungul întregii Scripturi.

Coincidență sau nu, pasajele de la paginile 151 și 161 se explică reciproc, se completează reciproc și împreună așează o temelie de nezdruncinat pentru solia “celuilalt înger” a cărui slavă va lumina pământul.

Să le lăsăm deci să strălucească împreună astăzi, aici, cu speranța că în curând ele vor străluci pentru întreg poporul lui Dumnezeu, ca Numele Său să poată fi sfințit sub ochii oamenilor.

„Atât în Vechiul cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfântă și iubitoare dintre Hristos și poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El Își va aduce mireasa în casa Tatălui și când cei răscumparați și Răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: ‘Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine.’ ‘Nu te vor mai numi ‘Părăsită...’ ci te vor numi ‘Plăcerea Mea este în ea...’ căci Domnul Își pune plăcerea în tine.’ ‘Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine’ (Isa 62,5.4; Țef 3,17). Când i s-a dat o viziune asupra lucrurilor

cerești, apostolul Ioan a scris: „Am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zice: „Aleluia! Domnul, Dumnezeu nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm. Să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit.” „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului”” (Apoc. 19,6.7.9) (DA 151).

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Domnul să locuiască în el prin prezența Lui, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și pervertită de rele, inima omului nu a mai descoperit slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca Templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre destinul înalt pus în fața fiecărei ființe. Dar iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile Templului din Ierusalim, pline de zgomot și urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, întinat de prezența patimilor senzuale și de gânduri nesfinte. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a făcut cunoscută misiunea Lui de a curăța inima de mândria păcatului - de dorințele pământești, de plăcerile egoiste și de obiceiurile rele, care strică sufletul. „Deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul”” (Mal 3,1-3) (DA 161).

Pasajul din 151 spulberă orice urmă de îndoială în confuzia ce domnește la subiectul despre cine este mireasa lui Hristos. Ani de zile noi am evitat responsabilitatea și onoarea la care am fost chemați, insistând că mireasa lui Hristos este cetatea Noului Ierusalim, și nu poporul care o alcătuiește. Acest pasaj nu lasă loc de interpretări, și ne ajută să înțelegem că limbajul metaforic din trecut ne-a scăpat complet. Mai bine zis, ne-a fost oferit spre a ne împiedica să distrugem solia, în speranța că odată ne vom maturiza și vom avea nevoie de ea.

Lumina care strălucește din aceste două pasaje monumentale sunt o dovadă sigură că Mirele divin așteaptă la altar, cu buchetul de nuntă și inelul de logodnă în mână, că așteptarea s-a prelungit peste măsură, iar musafirii se întrebă jenați dacă nu cumva mireasa a renunțat la nuntă, fără să anunțe în prealabil.
